

Arrest

nr. 319 048 van 20 december 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 oktober 2024.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn en Rom van origine, dient beroep in tegen de beslissing “verzoek kennelijk ongegrond” van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 18 juni 2024, waarbij zijn verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Kosovo aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit

Kosovo, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoeker dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. In bestreden beslissing wordt gesteld dat de door verzoeker beschreven moeilijkheden, meer bepaald het gegeven dat hij allergische astma heeft en de medicatie die hij daarvoor neemt niet beschikbaar is in Kosovo, dat hij niet kan terugkeren naar Kosovo omdat hij er nog nooit is geweest, het land niet kent, er geen familie heeft, er niemand kent en er geen huis heeft, geen verband houden met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als 'vervolging' in de zin van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In het verzoekschrift ontwikkelt verzoeker geen argument die een ander licht kan werpen op de voormelde pertinente en terechte besluitvorming.

3. Voorts ressorteren louter sociaaleconomische overwegingen als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en geven geen recht op internationale bescherming. Puur sociaaleconomische omstandigheden en/of aanpassingsmoeilijkheden volstaan niet om te gewagen van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Kosovo op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. In het dossier van verzoeker zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door verzoeker concreet aangetoond.

Immers blijkt, uit de COI Focus "Kosovo Algemene Situatie" van 5 december 2023 waaraan in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, dat hoewel heel wat RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade. De Raad benadrukt in navolging van de commissaris-generaal dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch ernstige schade, inhoudt. Om tot internationale bescherming te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat hij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte in zijn geval doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen.

De commissaris-generaal motiveert terecht als volgt over verzoekers concrete situatie:

"Verder bent u van mening dat u niet kan terugkeren naar Kosovo omdat u Rom bent en Roma gediscrimineerd worden door de Albanezen in Kosovo. Roma worden geslagen, gedood en uitgescholden door de Albanese bevolking. De Albanezen pakten verder familie-eigendom af in 1999 of 2000 (CGVS, p. 9 en 13) en er is ook geen werk voor Roma in Kosovo (CGVS, p. 19). U stelde dat er geen Roma meer zijn in Kosovo, of dat de enkelingen die er wel nog verblijven zich verstoppen (CGVS, p. 17). U baseert zich hiervoor op wat u hoorde van uw familie die Kosovo verliet ten tijde van de oorlog en er al twintig jaar niet meer is geweest (CGVS, p. 12, 13 en 16), wat vrienden hier in België u vertelden (CGVS, p. 17), en een video dat u zag op YouTube (CGVS, p. 13).

(...)

Wat betreft de eigendomskwestie inzake het huis waarover uw familie beschikte in Vushtri blijkt uit uw verklaringen nergens dat u hierdoor op dit ogenblik problemen zou ondervinden in Kosovo. Hiernaar gevraagd, poneerde u enkel algemeenheden dat Albanezen tegen Roma zijn, dat het nooit gaat veranderen en dat je wordt geslagen als Roma in Kosovo (CGVS, p. 15), zonder concreet te duiden welke impact een meer dan twintig jaar oude eigendomskwestie vandaag op u zou hebben bij een eventuele terugkeer naar

Kosovo. Verder blijkt uit niets dat u of uw familie inzake deze eigendomskwestie niet naar de Kosovaarse politie of autoriteiten zouden kunnen stappen. Na de oorlog gingen voor u onbekende mensen op vraag van uw grootvader naar Kosovo om aan de huidige bewoners van de woning te vragen om uit het familie-eigendom te vertrekken, wat ze niet deden (CGVS, p. 14). Behalve dat ondernam uw familie niets om het eigendom terug te krijgen (CGVS, p. 14). Uw familie ondernam in de jaren sinds de oorlog geen verdere politionele of juridische stappen inzake de eigendomskwestie omdat de politie tegen Roma is, hetgeen u baseerde op wat u hoorde van uw familie over hun leven in Kosovo meer dan twintig jaar geleden, en omdat uw familie schrik heeft van de Albanezen. Uw familie besloot de situatie daarom te laten voor wat het is (CGVS, p. 15 en 16). Hierbij dient opgemerkt te worden dat als u de autoriteiten niet op de hoogte brengt van uw problemen, zij hier vanzelfsprekend niet tegen kunnen optreden.”

Door louter eerder gedane verklaringen inzake zijn vrees voor discriminatie te herhalen en te verwijzen naar het niet-betwiste element dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, slaagt verzoeker er niet in hier anders over te doen denken.

Bijgevolg brengt verzoeker geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Kosovo persoonlijk een dermate bijzonder risico op systematische discriminatie loopt dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

4. Wat betreft zijn medische problemen valt eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Kosovaarse autoriteiten hem op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontfangen.

5. Verzoeker verklaart verder dat hij niet naar de Kosovaarse politie zou kunnen stappen indien hij in Kosovo problemen zou ondervinden omwille van zijn etnie. Wat dit betreft wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt geoordeeld: “Opnieuw verviel u in blote beweringen dat de politie samen met de Albanezen tegen Roma zijn en dat ze Roma niet helpen (CGVS, p. 18) zonder dat u deze beweringen verder staakt. U dacht wel dat u eventueel wangedrag van de politie ten aanzien van uw persoon zou kunnen aanklagen bij de ombudsman of het gerecht (CGVS, p. 18). Bijgevolg blijkt uit niets dat u geen beroep zou kunnen doen op de Kosovaarse autoriteiten indien zich een veiligheidsincident voordoet.” In zijn verzoekschrift ontkracht, noch weerlegt verzoeker deze pertinente vaststellingen.

Bovendien blijkt ook uit de COI Focus “Kosovo Algemene Situatie” van 5 december 2023 dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij in geval van een terugkeer naar Kosovo, met betrekking tot de door hem gevreesde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hem hulp en/of bescherming te bieden. Verzoeker slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Kosovaarse autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen.

6. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing terecht dat de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven reeds meermaals werden aangehaald door zijn moeder en vader tijdens hun respectievelijk vier en vijf verzoeken om internationale bescherming in België, die telkens resulteerden in een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, een beslissing tot weigering van inoverwegingname of een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek, en die bevestigd werden door de Raad, met uitzondering van de beslissingen waartegen zijn ouders niet in beroep gingen.

7. Voorts voert verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt dat zijn persoonlijke situatie maakt dat het laattijdig indienen van zijn verzoek om internationale bescherming niet moet worden aanzien als een reden om de ernst van zijn verzoek te relativeren, is het de Raad niet duidelijk tegen welk(e) motief/motieven van de

bestreden beslissing verzoeker dit betoog voert. In de bestreden beslissing wordt verzoeker namelijk niet verweten laattijdig een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend.

9. Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift tevens aan dat de commissaris-generaal toepassing gemaakt heeft van de versnelde procedure terwijl hij de door artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen om zijn beslissing te nemen na ontvangst van het verzoek, niet respecteerde.

De Raad wijst er op dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de in voormelde bepaling vermelde termijn van 15 werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van die termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn in casu geen 10 dagen betreft, doch wel 30 dagen (cf. Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 110-116). De korte termijn waarbinnen het verzoekschrift werd opgesteld, is dan ook geheel te wijten aan het feit dat zijn advocaat verkeerdelijk uitging van een verkorte beroepstermijn van tien dagen, hetgeen bezwaarlijk als een schending van de rechten van verdediging kan worden beschouwd. Zij het overigens bemerkt dat uit de inhoud van het verzoekschrift blijkt dat de advocaat van verzoeker kennis heeft kunnen nemen van de motieven van de bestreden beslissing alsook de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, en hierop ingaat. Verder brengt het overschrijden van voormelde termijn van 15 werkdagen geen bevoegdheidsverlies met zich mee en verhindert het niet dat de behandelingsprocedure wordt versneld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van voormeld artikel uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zoverre hij meent dat de overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen het CGVS belet om een versnelde procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming toe te passen (Ibid., p. 112). Het feit dat de bestreden beslissing vermeldt dat een "versnelde" procedure werd toegepast in dit dossier, neemt bovendien niet weg dat aan de beslissing een volledig en ten gronde onderzoek is voorafgegaan: "Een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwen vereist een volledig en ten gronde onderzoek van de aanvraag." (Ibid, p. 113). In dit kader kan er verder nog op gewezen worden dat "volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielpprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen" (Ibid., p. 116).

10. Verzoeker slaagt er met zijn algemeen en niet ernstig verweer in het verzoekschrift bijgevolg niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan terecht wordt geoordeeld dat hij geen nood aan internationale bescherming aantoonde.

11. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

12. Uit niets blijkt dat er heden in Kosovo een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

13. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Kosovo, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 18 november 2024 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP verwijt de beschikking dat er te weinig rekening is gehouden met haar persoonlijke situatie: ze heeft nooit eerder in Kosovo geleefd. Ze is geboren in Ahaus en verbleef lang in Duitsland. Daarna kwam zij naar België met haar ouders. Ze is een etnisch Rom, een minderheid in Kosovo die het moeilijk heeft aldaar: ze worden aan hun lot overgelaten, uitgesloten van alle mogelijke hulp: de ernst van dit probleem is onvoldoende ingeschat in de beschikking.”

5. Verzoeker brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 24 september 2024.

Een vraag tot horen heeft als doel om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking met het niet eens is en waarom. Verzoeker gaat hieraan evenwel volledig voorbij en blijft desbetreffend geheel in gebreke. Hij beperkt zich tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en al aangehaalde argumenten, elementen waarmee al terdege rekening werd gehouden en op werd ingegaan, en voorts tot het formuleren van algemene kritiek. Verzoeker gaat echter niet in het minst concreet en inhoudelijk in op hetgeen dienaangaande en voor het overige in voornoemde beschikking wordt vastgesteld en geoordeeld. Hij laat alsof geheel na hierop een ander licht te werpen.

Zoals eerder werd aangestipt in de beschikking, werden de door verzoeker aangehaalde asielmotieven bovendien reeds meermaals en herhaaldelijk aangehaald door zijn ouders in hun verschillende (de moeder 4, de vader 5) eerdere verzoeken om internationale bescherming in België die telkens werden geweigerd. Heden wordt vastgesteld dat verzoeker, net als zijn ouders zoals al meermaals werd vastgesteld en geoordeeld, geen nood aan internationale bescherming aantoont.

Het feit dat verzoeker nog nooit in zijn land van nationaliteit, Kosovo, is geweest, houdt op zich geen verband met artikel 48/3, dat naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag verwijst, en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, en maakt dan ook geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of reëel risico op ernstige schade uit.

Door voorts opnieuw op algemene wijze naar zijn Roma-origine te verwijzen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in Kosovo een risico loopt op vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 of artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, of dat het hem in zijn land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier geheel in gebreke.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg geeft verzoeker geen substantiële redenen op om zijn land van herkomst, Kosovo, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS